

Dans: Much Love

Els Van Steenberghe

19/11/14 om 12:30 - Bijgewerkt om 12:10

Bron: Knack-Focus

Jan Decorte doet het opnieuw: de helft van het publiek tegen zich in het harnas jagen, terwijl de andere helft geniet van de onbevangen ode aan de liefde die Decorte en de zijnen dansen en uitspreken in 'Much Dance'.

The Play = Much Dance

Gezelschap = Bloet

In een zin = Much Dance is vooral een portret van '*much love*' tussen vier mensen die de liefde vieren door hun eigen liefde (en de angst om die liefde te verliezen) te tonen in banaal ogende scènes. Als toeschouwer kan je afhaken of ervan genieten zoals je in een museum langs de werken loopt en je door sommige werken laat raken en door andere niet.

Hoogtepunt = Decortes dans op Arno's *Lonesome Zorro*. Decorte danst zichzelf: een mens die constant in een innerlijke strijd verwickeld is, twijfelend tussen het mysterie van de nacht en de helderheid van de dag. En ook: de scène waarin Decorte neervalt en de frêle Sigrid Vinks haar grote liefde met veel moeite en tederheid over de scène sleept. Hopelijk blijft dit nog lang een scène die ze samen kunnen spelen.

Quote = 'My Love, your eyes are like the sea'

'Ik vrees dat ik er niets meer van begrijp want ik heb dit echt niet kunnen appreciëren', fluistert de dame naast me na het applaus (waarbij haar handen rustig in haar schoot bleven rusten). Ontgoocheld staat ze op en stil

wandelt ze de zaal uit. Er viel inderdaad niets te begrijpen. Alles was glashelder.

Decennia geleden smeed Decorte zich op de kaart van het vernieuwende theater met zijn 'kindlijke' taal. Bijvoorbeeld, Hamlets '*To be or not to be, that's the question*' werd bij hem 'Tis of tisie daddist'. Net zoals hij de teksten van Shakespeare en andere theatercoryfeeën als uitgangspunt neemt voor gestripte en daardoor tot hun essentie herleide verhalen over haat, liefde en dood, zo tracht hij nu het dansen tot de essentie uit te puren, tot 'kindlijke dans' misschien? Hij doet dat samen met *compagnon de route* Sigrid Vinks en maatjes Benny Claessens en Risto Kübar. Voor die laatste schreef Decorte enkele Engelstalige liefdesgedichten, sober van vorm, passioneel tot haast gruwelijk van inhoud. Net zoals de liefde kan zijn. Wanneer Kübar de gedichten zegt, komt hij tot aan de rand van het podium staan, onder een hangend gloeilampje en met zijn tenen net over de rand van het podium gekruld. Zijn geliefde (Benny Claessens) zit aan de overkant van de scène maar het lijkt alsof hij zijn liefde aan het publiek betuigt, in een mengeling van genot en kwelling.

Dat zijn ook de scènes - eerder *tableaux vivants* - die tussen de gedichten gemonteerd zijn: beelden van, afwisselend, kwelling en genot. Of beide. Wanneer Decorte een solo danst op Arno's *Lonesome Zorro*, barst Claessens een eindje verderop in tranen uit. Wat voor de een een kwelling is, is voor de ander een genot. Dat geldt ook voor het publiek. Sommigen zitten erbij en staren er onbegrijpend naar, anderen kunnen die van alle ballast ontdane scènes - haast bewegende, abstracte beeldende kunst is het - erg smaken. In een sober decor van Johan Daenen bestaande uit drie blankhouten torens die refereren aan de spitse vormen van de gotiek, opgesierd met spiegels - want ja, de liefdesscènes zijn (of we dat nu willen erkennen of niet) een spiegel van onze ziel - doen de acteurs onnozel lijkende dansjes en spelen 'pony en prinses' op een guitige ingehouden manier (met de grote haast naïef en dan weer pront kijkende ogen van Sigrid Vinks als surplus). Of ze omhelzen elkaar zo onstuimig dat je je afvraagt waar de liefde eindigt en het geweld begint. Als de vier niet samen spelen, zit degene die niet aan een scène meedoet, stilletjes vanaf de zijkant toe te kijken en te genieten. Of te huilen.

Much Dance is een portret van 'much love' tussen vier mensen die de liefde vieren door hun eigen liefde (en angst om die liefde te verliezen) te tonen in banaal ogende scènes. Als toeschouwer kan je daarin meegaan - zoals je in een museum langs de werken loopt en je door sommige werken laat raken en door anderen niet - of ontgoocheld afdruipt. De manier waarop Jan Decorte het 'graag zien' portretteert, is niet iets wat iedereen graag ziet. Dat hoeft ook niet. Maar Decortes 'kindlijke' dans, uit niets meer bestaand dan stilte, enkele woorden en wat tranen is wél een onmiskenbaar statement. In deze hectische tijd waar alles onder een stortvloed woorden en uitleg wordt bedolven, dwingt Decorte ons tot in stilte kijken naar pijnlijke, gortige en guitige beelden die allen iets zeggen over de essentie van het leven: de liefde. Die immer onbegrijpelijke liefde.

Els Van Steenberghe